

Ministeren

Udlændinge- og Integrationsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K



Udlændinge- og
Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 21. juni 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 922 (alm. del) efter ønske fra Mattias Tesfaye (S) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 922:

Vil ministeren redegøre for, hvorfor Udlændinge- og Integrationsministeriets notat (vejledning) om fortolkning af Danmarks internationale forpligtelser i sager om Udlændingestyrelsens indkvartering af mindreårige ægtefæller og samlevende på asylcentre først var færdigt og klar til at blive udsendt den 12. december 2016 henset til, at vejledningen blev udarbejdet i anledning af ministerens indkvarteringsinstruks tilbage fra 10. februar 2016, herunder redegøre for årsagen til den manglende færdiggørelse af vejledningen, og hvad den har beroet på, eftersom ministeriet over for Ombudsmanden først oplyser, at vejledningen er klar i sommeren 2016 og efterfølgende i brev af 22. august 2016 – efter fornyet henvendelse fra Ombudsmanden – oplyser, at vejledningen forventes færdiggjort i september 2016, hvorefter den endeligt er klar den 12. december 2016?

Svar:

Udlændinge- og Integrationsministeriets notat af 12. december 2016 om fortolkningen af Danmarks internationale forpligtelser i sager om Udlændingestyrelsens indkvartering af mindreårige ægtefæller og samlevende på asylcentre er ved brev af samme dato sendt til Udlændinge- og Integrationsudvalget (UUI alm. del – bilag 75).

Notatet skal ses i sammenhæng med de retningslinjer, som Udlændingestyrelsen den 1. juli 2016 udstedte til indkvarteringsoperatørerne for indkvartering af mindreårige asylansøgere, som har indgået ægteskab eller er samlevende med en person, som opholder sig i Danmark.

Notatet, der er på 18 sider, indeholder en gennemgang af rækkevidden af Danmarks internationale forpligtelser i sager om indkvartering af mindreårige ægtefæller og samlevende på asylcentre, herunder om afvejningen i de konkrete

22. juni 2017

Familiesammenføring
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 9990
Akt-id 255066

sager og om vægtningen af udvalgte momenter, bl.a. parternes alder, tvangselementet, graviditet, børn, helbreds- og trivselsmæssige forhold.

Notatet har været genstand for grundige overvejelser og drøftelser om rammerne for indkvarteringsordningen og afvejningen i de konkrete sager under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser.

Inger Støjberg

/

Jesper Gori

Udlændinge- og Integrationsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K



Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 21. juni 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 923 (alm. del) efter ønske fra Mattias Tesfaye (S) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 923:

Vil ministeren redegøre for, hvad der i dag er gældende praksis for Udlændingestyrelsens indkvartering af mindreårige ægtefæller og samlevere på asylcentre, når det følger af vejledningen af 1. juli 2016 til indkvarteringsoperatøren afsnit 2.1.1., at "indrejser en mindreårige asylansøger mellem 15 og 18 år sammen med en person, som efter det oplyste er den mindreåriges ægtefælle eller samlever, skal de i forbindelse med den første indkvartering på modtagecenteret indkvarteres hver for sig, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder", når det samtidig af notat (vejledning) om fortolkningen af Danmarks internationale forpligtigelser i sager om Udlændingestyrelsens indkvartering af ægtefæller og samlevere på asylcentre af 12. december 2016 fremgår af afsnit 2.1. s. 3, at uanset udgangspunktet om separat indkvartering "skal [Udlændingestyrelsen] dog allerede ved den første indkvartering vurdere, om der foreligger helt særlige omstændigheder, der tilsiger, at parret allerede ved ankomsten skal indkvarteres sammen." og afsnit 3 s.12 "at der uanset det generelle udgangspunkt for indkvarteringsordningen er vurderingen af, om der er i de enkelte sager kan ske separat indkvartering, som anført altid en konkret og individuel vurdering. Det skal således i hver enkelt sag om indkvartering af mindreårige ægtefæller eller samlevere foretages en konkret vurdering af, om det på baggrund af sagens samlede omstændigheder er sagligt og proportionalt – bl.a. ud fra hensynet til barnets tarv – at meddele påbud om separat indkvartering"?

Svar:

Udlændinge- og Integrationsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet bidrag fra Udlændingestyrelsen, hvortil der henvises:

"1. Som det fremgår af Udlændinge- og Integrationsministeriets notat af 12. december 2016 om fortolkningen af Danmarks internationale forpligtelser i sager om Udlændingestyrelsens indkvartering af mindreårige ægtefæller og samlevere på asylcentre (UUI Alm.del – Bilag 75), kan der ikke ske fælles

22. juni 2017

Familiesammenføring
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 9992
Akt-id 255070

indkvartering af ægtefæller eller samleverer på asylcentre, hvis den ene eller begge parter er under 15 år.

Udgangspunktet er endvidere, at der ikke kan ske fælles indkvartering af ægtefæller og samleverer på asylcentre, hvis den ene eller begge parter er under 18 år.

Udlændingestyrelsen skal dog i hver enkelt sag om indkvartering af mindreårige ægtefæller eller samleverer, hvor ingen af parterne er under 15 år, foretage en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens samlede omstændigheder er sagligt og proportionalt at meddele påbud om separat indkvartering. Endvidere må et sådant påbud alene opretholdes, så længe det er foreneligt med Danmarks internationale forpligtelser.

2. Udlændingestyrelsen har den 1. juli 2016 udstedt retningslinjer til indkvarteringsoperatørerne for indkvartering af mindreårige asylansøgere, som har indgået ægteskab eller er samlevende med en person, som opholder sig i Danmark (UUI Alm.del – Bilag 220). Disse retningslinjer redegør nærmere for proceduren for indkvartering – i forbindelse med ankomsten til Danmark – af mindreårige asylansøgere, som har indgået ægteskab eller er samlevende med en person, som også opholder sig i Danmark ("den første indkvartering"), og for indkvarteringsforholdene for eventuelt adskilte ægtefæller og samleverer.

Som det fremgår af retningslinjerne skal indkvarteringsoperatørerne hurtigst muligt, efter at det er konstateret, at der på centeret opholder sig en mindreårig, som har indgået ægteskab eller er samlevende, orientere Udlændingestyrelsen om parret såvel skriftligt som telefonisk på en døgnbemandet hotline.

Udlændingestyrelsen beslutter i forbindelse med orienteringen på baggrund af en konkret vurdering, om der foreligger helt særlige omstændigheder, der tilsiger, at parret allerede ved ankomsten skal indkvarteres sammen.

Idet der er tale om retningslinjer til indkvarteringsoperatørerne, indeholder retningslinjerne ikke en nærmere beskrivelse af, hvilke hensyn Udlændingestyrelsen skal lægge vægt på. En beskrivelse heraf fremgår derimod af Udlændinge- og Integrationsministeriets notat af 12. december 2016 om fortolkningen af Danmarks internationale forpligtelser i sager om Udlændingestyrelsens indkvartering af mindreårige ægtefæller og samleverer på asylcentre (UUI Alm.del – Bilag 75).

Som det fremgår af punkt 2.1. i notatet, vil der foreligge helt særlige omstændigheder, der tilsiger, at parret allerede ved ankomsten skal indkvarteres sammen, f.eks. hvis parret har børn og den mindreårige på grund af f.eks. et handicap er klart afhængig af den myndige partners pasning og pleje og bistand til at drage omsorg for parrets børn. Et andet eksempel kan være tilfælde, hvor parret har børn, forældrene er traumatiserede, og

relevante fagpersoner vurderer, at den fortsatte forældreevne og omsorg over for børnene er aldeles afhængig af, at begge forældre bor sammen med børnene, også under den indledningsvise indkvartering.

3. I forlængelse af styrelsens beslutning om, hvorvidt der i forbindelse med den første indkvartering skal ske separat indkvartering, indleder Udlændingestyrelsen en sagsbehandlingsproces. Der henvises i den forbindelse til Udlændingestyrelsens bidrag til brug for besvarelsen af spørgsmål nr. 809 fra Udlændinge- og Integrationsudvalget.

Udlændingestyrelsen træffer herefter hurtigst muligt en afgørelse efter udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 3. pkt. Afgørelserne træffes under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser, således som disse er beskrevet i Udlændinge- og Integrationsministeriets notat af 12. december 2016 om fortolkningen af Danmarks internationale forpligtelser i sager om Udlændingestyrelsens indkvartering af mindreårige ægtefæller og samlevende på asylcentre (UUI Alm.del – Bilag 75).

I de sager, hvor parterne har et beskyttelsesværdigt familieliv, og hvor Udlændingestyrelsen har vurderet, at det er proportionalt og sagligt at indkvartere parret hver for sig, vil Udlændingestyrelsen have pligt til løbende at revurdere afgørelsen, hvis den separate indkvartering konkret måtte være af længere varighed. Det samme gælder, hvis konkrete grunde i øvrigt tilsiger, at afgørelsen revurderes løbende. Der henvises i den forbindelse til afsnit 3.2 i Udlændinge- og Integrationsministeriets notat af 12. december 2016 om fortolkningen af Danmarks internationale forpligtelser i sager om Udlændingestyrelsens indkvartering af mindreårige ægtefæller og samlevende på asylcentre (UUI Alm.del – Bilag 75)."

Inger Støjberg

/

Jesper Gori

Udlændinge- og Integrationsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K



Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 21. juni 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 924 (alm. del) efter ønske fra Mattias Tesfaye (S) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 924:

Vil ministeren redegøre for, om ministerens indkvarteringsinstruks af 10. februar 2016 lever op til det helt grundlæggende forvaltningsretlige legalitetsprincip, herunder redegøre for om instruksens er udstedt i overensstemmelse med den formelle lovs princip, som i relation til forvaltningen betyder, at forvaltningen er bundet til at overholde lovene under udøvelsen af deres virksomhed og følgelig ikke kan træffe afgørelser, der er uforenelige med loven? Vil ministeren derudover redegøre for hjemmelsgrundlaget for indkvarteringsinstruksens, herunder om det skærpede hjemmelskrav, der gælder hvor forvaltningen griber ind i borgernes forhold omfattet af enten grundloven eller Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, er iagttaget i tilstrækkelig grad?

Svar:

Som jeg også nævnte under behandlingen af samrådsspørgsmål AT og AU (UUI alm. del) den 1. juni 2017, havde dokumentet på det tidspunkt, hvor vi sad og arbejdede med pressemeddelelsen, ikke karakter af en instruks.

Inger Støjberg

/

Jesper Gori

22. juni 2017

Familiesammenføring
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 9994
Akt-id 255076

Ministeren

Udlændinge- og Integrationsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K



Udlændinge- og
Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 27. juni 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 937 (alm. del) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 937:

Ministeren bedes tilsende udvalget sit talepapir fra samrådet den 23. juni 2017 om lovligheden af ministerens instruks om mindreårige gifte asylansøgere, jf. UUI alm. del - samrådssp. AW-AZ.

Svar:

Hermed oversendes det ønskede talepapir.

Inger Støjberg

/

Jesper Gori

5. juli 2017

Familiesammenføring
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 10277
Akt-id 257877



Arrangement: Samrådsspørgsmål AW, AX, AY og AZ

Hvornår: Fredag den 23. juni 2017 kl. 9.30

13. juni 2017

Sags nr.
Akt-id

DET TALTE ORD GÆLDER

Udkast til tale til brug for besvarelsen af samrådspørgsmål AW-AZ fra Udlændinge- og Integrationsudvalget.

Spørgsmålene er stillet efter ønske fra Holger K. Nielsen (SF), Johanne Schmidt-Nielsen (EL), Sofie Carsten Nielsen (RV), Mattias Tesfaye (S) og Josephine Fock (ALT).

* * *

I. Samrådsspørgsmål AW og AY

Samrådsspørgsmål AW:

”Vil ministeren detaljeret redegøre for forløbet efter at ministeren fjernede formuleringen om at foretage en konkret vurdering i pressemeddelelsen af 10. februar 2016, herunder orientere om hvordan det gik til at pressemeddelelsen fik karakter af en instruks på ministerens ressortområde, hvornår i forløbet det går op for ministe-

ren at pressemeddelelsen har fået karakter af en instruks, hvorvidt ministeren efterfølgende af sit embedsværk blev gjort opmærksom på at instruksens indhold var ulovlig, om ministeren blev vejledt om ikke at lade pressemeddelelsen blive fulgt op med en instruks, og om ministeren efterfølgende fulgte op og lod sig orientere om Udlændingestyrelsens håndtering af de konkrete sager?”

Samrådsspørgsmål AY:

”Vil ministeren redegøre for forløbet i Udlændingestyrelsen efter modtagelsen af den undtagelsesfrie instruks, herunder hvorvidt der ved modtagelsen i Udlændingestyrelsen opstår bekymring omkring lovligheden af instruksens indhold, hvorvidt der iværksættes tiltag med henblik på at foretage en undtagelsesfri adskillelse i sagerne, samt hvornår man i Udlændingestyrelsen bliver opmærksom på, at instruksens indhold er ulovligt, og hvornår man ophører med at administrere i overensstemmelse med instruksens indhold?”

[Indledning]

1. De 4 samrådsspørgsmål, der er stillet, følger op på mine svar på samrådet den 1. juni 2017 på samrådsspørgsmål AT og AU.

Jeg vil først svare på spørgsmål AW og AY i sammenhæng, da begge spørgsmål går på forløbet efter pressemeddelelsen af 10. februar 2016. Derefter vil jeg svare på de øvrige to spørgsmål.

Samrådsspørgsmålene drejer sig naturligt nok om emner, som vi også berørte på samrådet d. 1. juni. Derfor er de svar, jeg giver i dag, på flere punkter en gentagelse af de svar, som jeg gav under det samråd. Det kan ikke være anderledes.

[Den politiske holdning til barnebrude]

Inden jeg svarer på spørgsmålene, vil jeg gerne minde om den politiske debat, som jeg oplevede den i tiden omkring min praksisændring i februar 2016.

I dag forsøger også oppositionen jo nærmest at fremstille det, som om de hele tiden har været imod barnebrude på de danske asylcentre.

Men sådan var det jo ikke. Når praksis blev ændret tilbage i februar sidste år, skyldes det, at jeg tog initiativ til at vende den tidligere praksis på hovedet.

Fordi jeg ønsker, at pigerne skal have frihed til at leve deres liv, som de ønsker og vælge den ægtefælle, de ønsker.

Derfor ønskede jeg at skille parrene ad og lægge en så restriktiv linje som overhovedet muligt.

Og min holdning er, at jeg i sidste ende har ansvaret for de her piger og for, at de ikke på danske asylcentre fastholdes i et ufrivilligt ægteskab.

Derfor var det mit klare politiske mål at sikre pigerne en form for pusterum, hvor de kunne overveje deres situation.

For mig er det aldeles uklart, om det også er det, oppositionen ville. Og om det er det, man vil i dag.

Men med den praksis, som jeg har gennemført, er det hele nu vendt 180 grader.

Uanset om man bliver adskilt eller ikke, så bliver alle par, hvor der er en mindreårig involveret, i dag oplyst om, at i Danmark er udgangspunktet, at man ikke kan leve sammen med en mindreårig på vores asylcentre.

Den håndsrækning er jeg glad for, at vi tilbyder de her unge piger.

[Forløbet efter, at ministeren tog forbeholdet ud af pressemeddelelsen]

Så vender jeg mig mod spørgsmålene.

Der spørges først, hvordan det gik til, at pressemeddelelsen fik karakter af en instruks. Det spørgsmål blev også stillet mundtligt under samrådet den 1. juni – men jeg vil gerne svare på spørgsmålet igen.

Først vil jeg for en god ordens skyld gentage, hvordan forløbet var i forbindelse med udsendelsen af pressemeddelelsen. Det er en forudsætning for at kunne svare fyldestgørende på spørgsmålet.

Som jeg nævnte i min tale under samrådet den 1. juni, gik rådgivningen af mig fra mine embedsmænd på, at der i selve indkvarteringsordningen skulle være en undtagelsesmulighed i særlige tilfælde.

Jeg havde gerne set, at alle par kunne adskilles, men det var vurderingen, at det ikke var muligt i forhold til vores internationale forpligtelser.

I pressemeddelelsen valgte jeg at beskrive den generelle indkvarteringsordning, så min holdning stod helt klart.

Og som jeg oplyste under samrådet den 1. juni, var det mig selv, der ændrede pressemeddelelsen og tog forbeholdet ud af pressemeddelelsen.

Når pressemeddelelsen efterfølgende fik karakter af en instruks, skyldes det, at der ikke i umiddelbar forlængelse af pressemeddelelsen blev sendt en egentlig skriftlig

instruks til Udlændingestyrelsen, som beskrev de undtagelser, der skulle gøres.

* * *

Det var det, jeg oplyste under samrådet den 1. juni. At pressemeddelelsen efterfølgende fik karakter af en instruks. Det vil jeg prøve at uddybe, så det forhåbentlig bliver klarere. For jeg forstår sådan set godt, at der kan være tvivl om forløbet. Det er også derfor, at jeg under samrådet tilkendegav, at der er ting, vi skulle have gjort anderledes.

Under samrådet blev jeg spurgt, hvornår pressemeddelelsen blev til en instruks. Jeg tror endda, at der var spørgsmål om, på hvilken dag og klokkeslæt dette mere præcist skete. Og det er også sådan, jeg forstår denne del af samrådsspørgsmålet.

Hvis jeg skal kunne svare på dette, forudsætter det, at jeg eller ministeriet på et eller andet tidspunkt siger, at nu er der tale om en instruks, ikke en pressemeddelelse. Sådan var det ikke.

Det, jeg sagde på samrådet den 1. juni, var, at pressemeddelelsen efterfølgende – på et eller andet tidspunkt – fik *karakter* af en instruks.

Når pressemeddelelsen får karakter af en instruks, så skyldes det altså ikke, at vi på et eller andet tidspunkt beslutter os for, at nu, fra dette tidspunkt, er pressemeddelelsen ikke længere en pressemeddelelse, men en instruks.

Det står derimod klart, at pressemeddelelsen ikke umiddelbart efter den 10. februar 2016 blev fulgt op af andre skriftlige instrukser til Udlændingestyrelsen.

Og derfor blev min pressemeddelelse, som departementet samme dag sendte til Udlændingestyrelsen pr. mail uden yderligere forklarende tekst, altså den eneste skriftlige kommunikation om rammerne for ordningen på dette tidspunkt til Udlændingestyrelsen.

Og da der ikke nogenlunde samtidig kom anden skriftlig kommunikation til Udlændingestyrelsen, betyder det, at pressemeddelelsen blev til instruksen. Men det skyldes altså ikke pressemeddelelsen i sig selv, for det er netop

en pressemeddelelse, da den bliver sendt ud. Det skyldes, at pressemeddelelsen ikke bliver fulgt op af en egentlig skriftlig instruks.

For at bruge ombudsmandens ord – og her citerer jeg:

”Der findes således ikke i det sagsmateriale, som jeg har modtaget, nogenlunde samtidig dokumentation for, at det allerede den 10. februar 2017 blev lagt til grund som en klar forudsætning, at det i visse tilfælde ville være i strid med gældende ret at adskille parterne.” – citat slut.

Det er på den baggrund, at ombudsmanden finder,

- *at* pressemeddelelsen får karakter af en instruks,
- *at* instruksens indhold er ulovlig, og
- *at* instruksens medførelse medførte en betydelig risiko for, at der blev truffet forkerte afgørelser i de konkrete sager.

Og derfor har fremgangsmåden efter ombudsmandens opfattelse været meget risikabel i forhold til den grundlæggende pligt til at sikre lovlige administration.

Begge dele har jeg taget til efterretning. Og det betyder også, at jeg anerkender, at forløbet har medført en betydelig risiko for, at der blev truffet forkerte afgørelser.

Men som jeg også gentagne gange sagde under samrådet den 1. juni, og som jeg vil komme tilbage til, administrerede Udlændingestyrelsen rent faktisk ikke ordningen undtagelsesfrit.

Som jeg tidligere har sagt, skulle vi dog i umiddelbart forlængelse af, at pressemeddelelsen blev sendt til Udlændingestyrelsen, have fulgt op med en egentlig skriftlig instruks til styrelsen, der indeholdt de nødvendige forbehold. Det skulle vi. Det tager jeg, som jeg også sagde på samrådet den 1. juni, på mig.

Som jeg redegjorde for under samrådet den 1. juni, og som det også indgår i ombudsmandens redegørelse, sendte departementet godt en måned senere, den 18. marts 2016, en e-mail til Udlændingestyrelsen.

Denne mail sendes i forlængelse af de løbende juridiske drøftelser mellem departementet og Udlændingestyrelsen bl.a. i forhold til udarbejdelse af retningslinjer om ram-

merne for ordningen. Mailen indeholder det talepapir, som jeg anvendte under samrådet den 15. marts, og den indeholder andre dokumenter, der er brugt i forbindelse med min forberedelse af samrådet. Herudover tilkendes det skriftligt over for Udlændingestyrelsen, at der skal gøres undtagelse i tilfælde, hvor separat indkvartering vil være i strid med vores internationale forpligtelser. Det tilkendes også, at Udlændingestyrelsen skal orientere departementet om de sager, hvor styrelsen finder, at der ikke kan ske separat indkvartering af hensyn til Danmarks internationale forpligtelser. Endvidere tilkendes det, at tvivlsspørgsmål om rækkevidden af Danmarks internationale forpligtelser kan forelægges for departementet.

Når denne mail sendes på dette tidspunkt, er det således i forlængelse af samrådet den 15. marts 2016, og tilkendegivelsen i mailen om, at der skal foretages en individuel vurdering skal bl.a. ses i lyset af det, som ombudsmanden også senere peger på: nemlig den risiko for forkerte afgørelser, som forløbet indtil da kunne føre til.

* * *

Der er blevet spurgt meget til et koncerndirektionsmøde den 10. februar, hvor jeg deltog sammen med koncerndirektionen i Udlændinge- og Integrationsministeriet – samme dag som min pressemeddelelse udsendes.

Som det fremgår af ombudsmandens redegørelse, har ministeriet gjort ombudsmanden bekendt med, at det mundtligt har været tilkendegivet over for Udlændingestyrelsen ved flere lejligheder, at der ville være tilfælde, hvor der af hensyn til Danmarks internationale forpligtelser skulle gøres undtagelse fra udgangspunktet om separat indkvartering, og at styrelsen i disse tilfælde naturligvis skulle administrere i overensstemmelse med dette.

Og det fremgår også af ombudsmandens redegørelse, at ministeriet har oplyst, at dette blev drøftet på et koncerndirektionsmøde den 10. februar 2016, hvor bl.a. Udlændingestyrelsen deltog.

Men fordi der ikke foreligger et referat fra drøftelserne på direktionsmødet og dermed intet på skrift, indgår dette møde kun i begrænset omfang i ombudsmandens samlede vurdering.

Og som jeg sagde flere gange under samrådet den 1. juni, er ombudsmanden også bekendt med det øvrige, interne materiale i sagen, som belyser ministeriets retlige overvejelser forud for og i tilknytning til udsendelsen af pressemeddelelsen.

Endvidere er ombudsmanden bekendt med de udtalelser, som ministeriet og Udlændingestyrelsen har sendt til ombudsmanden som led i dennes undersøgelse.

Det er både disse udtalelser og dette interne materiale om ministeriets retlige overvejelser, ombudsmanden baserer sin bedømmelse af sagen på.

Ombudsmanden lægger herefter til grund, at det *ikke* var ministeriets hensigt at pålægge Udlændingestyrelsen en praksis uden en individuel vurdering, og at det således *ikke* var ministeriets samlede intention at pålægge styrelsen en ulovlig praksis.

Så har der været en debat om udtrykket ”at lægge til grund”, og om det er det samme som ”at konkludere”.

Og lad mig bare sige det klart: Jeg har ikke haft til sinds at tillægge ombudsmanden vurderinger, som han ikke selv har givet udtryk for.

For mig er det væsentlige i denne sammenhæng, at ombudsmanden har haft alt, hvad der er om ministeriets retlige overvejelser i både departement og styrelse til rådighed. Og det er bl.a. på den baggrund, at udtrykket ”at lægge til grund” skal læses.

Når det er sagt, er det også ombudsmandens sammenfattende vurdering, at instruksen efter sit indhold var ulovlig og samtidig medførte en betydelig risiko for forkerte afgørelser.

Og jeg har, som jeg også har sagt flere gange, taget ombudsmandens vurdering til efterretning.

* * *

Lad mig samle op.

For det første:

På det tidspunkt, hvor vi sad og arbejdede med pressemeddelelsen, havde dokumentet ikke karakter af en instruks. *Derfor* blev der ikke foretaget en juridisk vurdering af, om pressemeddelelsen efter sin ordlyd ville være ulovlig, hvis den efterfølgende skulle læses som en instruks.

Og derfor har jeg ikke forud for udsendelsen af pressemeddelelsen drøftet med mine embedsmænd, om selve det, at jeg udsendte en pressemeddelelse, der indeholdt min politiske tilkendegivelse, ville være ulovligt, når jeg tog undtagelsen ud af ordlyden.

For det andet:

Når ombudsmanden efterfølgende vurderer, at pressemeddelelsen efter sit indhold var ulovlig, skyldes det, at den ikke på et tidligt tidspunkt blev fulgt af en egentlig skriftlig instruks til Udlændingestyrelsen.

Og for det tredje:

Når jeg så har taget ombudsmandens kritik til efterretning, betyder det også, at vi umiddelbart i forlængelse af udsendelsen af pressemeddelelsen skulle have fulgt op

med en egentlig skriftlig instruks, der indeholdt de nødvendige forbehold.

Disse tre pointer fremhævede jeg på samrådet den 1. juni. Og det er også mit svar i dag.

Men jeg medgiver også, at kommunikationen til Udlændingestyrelsen ikke har været stringent.

* * *

I forlængelse af dette er det vigtigt for mig at gøre en ting meget klart, som jeg tror, at kritikerne af forløbet overser.

Centralt i den her sag står Udlændingestyrelsens administration af indkvarteringsordningen og spørgsmålet om, hvad jeg var bekendt med i forhold til Udlændingestyrelsens administration efter udsendelsen af pressemeddelelsen.

Jeg kan helt klart sige, at Udlændingestyrelsen foretog en individuel vurdering. Med andre ord *blev* der foretaget en vurdering af den enkelte sags omstændigheder.

Det ved jeg, fordi jeg fulgte opfølgningen i sagen.

Som jeg har sagt, gav jeg internt i ministeriet meget klart udtryk for, at jeg ønskede en så restriktiv linje som overhovedet muligt.

Derfor bad jeg tidligt i forløbet om at blive orienteret om implementeringen af den nye ordning, og jeg var af naturlige grunde særligt interesseret i de sager, hvor Udlændingestyrelsen ikke havde adskilt parrene.

Det betyder, at jeg blev bekendt med, at styrelsen foretog en vurdering af hver enkelt sags omstændigheder.

* * *

[Samrådsspørgsmål AY]

Så er der stillet spørgsmål til, om jeg vil redegøre for forløbet i Udlændingestyrelsen efter modtagelsen af instruksen.

Jeg har selvfølgelig bedt Udlændingestyrelsen om et bidrag til besvarelsen af dette spørgsmål. Og mit svar bliver derfor også lidt specielt, for jeg vil gerne læse styrelsens bidrag op i sin fulde ordlyd. Det synes jeg er det rigtige at gøre i denne sag.

Udlændingestyrelsen har om forløbet efter udsendelsen af pressemeddelelsen oplyst følgende, og nu læser jeg op:

”Den 10. februar 2016 udsendte Udlændinge- og Integrationsministeriet en pressemeddelelse om, at ingen mindreårige fremover måtte indkvarteres sammen med en ældre ægtefælle eller samlever.

Udlændingestyrelsen modtog umiddelbart efter udsendelsen af pressemeddelelsen den 10. februar 2016 en mundtlig instruks fra Udlændinge- og Integrationsministeriet om administrativt at effektuere i overensstemmelse med indholdet af pressemeddelelsen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet anmodede desuden Udlændingestyrelsen om straks at orientere indkvarteringsoperatørerne om de nye retningslinjer.

Indkvarteringsoperatørerne blev derfor den 10. februar 2016 orienteret om de nye retningslinjer.

Udlændingestyrelsen orienterede om, at de nye retningslinjer betød, at ingen mindreårige fremover måtte indkvarteres sammen med en ældre ægtefælle eller samlever, uanset om der var fællesbørn, og at der skulle ske adskillelse i samtlige sager, hvor en mindreårig var indkvarteret sammen med en ældre ægtefælle eller samlever.

Udlændingestyrelsen bad samtidig om at blive orienteret, hvis operatørerne blev opmærksomme på par, der var omfattet af Udlændinge- og integrationsministeriets instruks.

Det var Udlændingestyrelsen, der i hver enkelt sag efterfølgende skulle beslutte, om der skulle ske separat indkvartering. Det var altså ikke operatørerne, der skulle træffe denne beslutning.

Der blev ikke den 10. februar 2016 truffet beslutning om separat indkvartering. Udlændingestyrelsen orien-

terede den 10. februar 2016 alene indkvarteringsoperatørerne om de nye retningslinjer.

Den 10. februar 2016 var det Udlændingestyrelsens vurdering, at det ville rejse spørgsmål i forhold til Danmarks internationale forpligtelser, hvis der skulle etableres en ordning, hvorefter mindreårige over 15 år – uden mulighed for, at der kunne gøres undtagelse – skulle indkvarteres adskilt fra deres ægtefælle eller samlever.

Disse spørgsmål blev rejst af Udlændingestyrelsen over for Udlændinge- og Integrationsministeriet, og spørgsmålene blev som følge heraf i de kommende dage og uger løbende drøftet mellem Udlændingestyrelsen og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Udlændinge- og Integrationsministeriet tilkendegav i forbindelse med disse drøftelser, at styrelsen kunne forelægge konkrete problemstillinger for departementet, hvis styrelsen i relation til de konkrete sager ønskede departementets vurdering af foreneligheden med Danmarks internationale forpligtelser.

Efter anmodning fra Udlændinge- og Integrationsministeriet orienterede Udlændingestyrelsen løbende ministeriet om status vedrørende adskillelse af parrene i de konkrete sager.” Citat slut.

I forhold til spørgsmålet om, hvordan Udlændingestyrelsen faktisk har administreret ordningen, har Udlændingestyrelsen oplyst følgende, og nu læser jeg igen op:

”Udlændingestyrelsen har på intet tidspunkt administreret ordningen på en sådan måde, at der ikke kunne gøres undtagelse fra instruksen. Udlændingestyrelsen har i alle sager foretaget en konkret og individuel vurdering af, om der skulle ske separat indkvartering.

Udlændingestyrelsen har under hele forløbet siden den 10. februar 2016 administreret ordningen vedrørende indkvartering af mindreårige ægtefæller og samleverer på asylcentre under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser.

Beslutningerne om, hvorvidt der skulle ske adskillelse i de konkrete sager, blev truffet, efterhånden som Udlændingestyrelsen foretog en gennemgang af sagerne.

De første par blev adskilt den 16. februar 2016, dvs. 6 dage efter Udlændinge- og Integrationsministeriets pressemeddelelse af 10. februar 2016.

Den 18. februar 2016 anmodede Udlændingestyrelsen operatørerne om yderligere oplysninger.

Der blev bl.a. indhentet oplysninger om eventuelle fællesbørn, graviditet, familiemedlemmer, som også opholdt sig i Danmark, operatørernes vurdering af eventuelle behov for foranstaltninger mv. Par med fællesbørn blev samtidig bedt om at tage stilling til, hvilken forælder der skulle indkvarteres sammen med fællesbørnene.

Udlændingestyrelsen anmodede endelig operatørerne om oplysninger om, hvorvidt familien var velfungerende, herunder om der var bekymring for parternes eller eventuelle børns trivsel, og hvordan det vurderedes, at familien ville fungere efter en adskillelse af parret, samt om oplysninger om, hvorvidt der var øvrige forhold, som styrelsen burde være opmærksom på.

Oplysningerne indgik bl.a. i vurderingen af, om der skulle ske adskillelse.

I forbindelse med gennemgangen af oplysningerne i sagerne identificerede Udlændingestyrelsen fem sager, hvor Udlændingestyrelsen ikke indkvarterede parrene separat, idet det var styrelsens vurdering, at separat indkvartering ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Disse sager blev i starten af marts forelagt for Udlændinge- og Integrationsministeriet med henblik på departementets tilkendegivelse af forståelsen af de retlige rammer, herunder rækkevidden af Danmarks internationale forpligtelser.” Citat slut.

I forhold til spørgsmålet om, om Udlændingestyrelsen har foretaget partshøringer i de omtalte sager, har Udlændingestyrelsen oplyst følgende, og igen læser jeg op:

”I forlængelse af instruksen drøftede Udlændingestyrelsen og Udlændinge- og Integrationsministeriet spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om faktisk forvaltningsvirksomhed, når styrelsen beslutter at indkvartere et par separat, eller om der er tale om en afgørelse i forvaltningslovens forstand.

Udlændingelovens bestemmelser om indkvartering betyder, at en beslutning om at flytte en asylansøger fra et asylcenter til et andet er såkaldt ”faktisk forvaltningsvirksomhed”. Det medfører bl.a., at der ikke efter forvaltningsloven skal ske partshøring i sagerne, og at der ikke skal træffes afgørelse i sagerne. Sådan er det altså hver gang, en asylansøger flyttes, fx fordi et asylcenter lukkes.

Hvis en asylansøger ikke efterkommer en beslutning om at flytte, kan Udlændingestyrelsen give asylansøgeren et såkaldt ”flyttepåbud”. Flyttepåbuddet er en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Det betyder bl.a., at reglerne om partshøring herefter gælder, og at der skal træffes en afgørelse i sagen.

Indtil april 2016 blev sagerne behandlet som alle andre sager om indkvartering af asylansøgere – altså som faktisk forvaltningsvirksomhed. I de sager, hvor Udlændingestyrelsens beslutning om flytning blev fulgt, blev der ikke truffet en *afgørelse* herom i forvaltningslovens forstand. Og der blev derfor ikke foretaget

partshøring, ligesom der ikke blev givet en begrundelse.

Det ændrer dog ikke på, at der blev administreret således, at der blev foretaget en konkret og individuel vurdering af, om det var foreneligt med Danmarks internationale forpligtelser at adskille parrene.

Den 28. april 2016 besluttede Udlændingestyrelsen at genoptage de konkrete sager om adskilt indkvartering. Udlændingestyrelsen besluttede, at der skulle træffes en egentlig afgørelse i alle sager.

Baggrunden for genoptagelsen af sagerne var ikke en vurdering af, at styrelsens beslutninger om separat indkvartering var i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Den var derimod at sikre, at sagerne blev behandlet som afgørelsessager på grund af den indgribende karakter for de involverede par, og at parterne derfor også fik lejlighed til at komme med deres bemærkninger til adskillelsen.” Citat slut.

Det vil sige, at hele spørgsmålet om partshøringer er udtryk for juridiske overvejelser om, hvorvidt beslutningen

om at adskille parrene var af så indgribende karakter, at der var tale om en afgørelse, hvor parterne skulle have lejlighed til at komme med deres bemærkninger, inden afgørelsen blev truffet.

Og jeg vil gerne sige meget klart: Det var juridiske overvejelser, som foregik mellem Udlændingestyrelsen og departementet. Og det var ikke juridiske overvejelser, som jeg var inde over.

Jeg bliver først gjort bekendt med emnet, efter det er besluttet, at der skal træffes afgørelser i alle sager, hvorfor der også skal gennemføres partshøringer.

Jeg har også noteret mig, at der flere steder har bredt sig den opfattelse, at Udlændingestyrelsen skulle have omgjort de første sager om adskillelse, fordi de var forkerte.

Udlændingestyrelsen har hertil oplyst følgende. Jeg læser op:

”Ordnningen indebærer, at parrene indkvarteres hver for sig, medmindre det er i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Den separate indkvartering opret-

holdes kun, så længe den er forenelig med Danmarks internationale forpligtelser.

At et par først bliver skilt ad, og senere får mulighed for at blive indkvarteret sammen, er derfor ikke udtryk for, at det var forkert at indkvartere parret hver for sig i første omgang. Det er derimod udtryk for, at varigheden indgår i vurderingen af, hvor længe en separat indkvartering kan opretholdes, og stadig være i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser.” Citat slut.

Så vidt Udlændingestyrelsens eget bidrag om forløbet i Udlændingestyrelsen efter udsendelsen af min generelle indkvarteringsordning.

Som Udlændingestyrelsen selv har redegjort for, har styrelsen under hele forløbet administreret ordningen under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser.

Jeg kan i øvrigt henvide til de skriftlige udvalgsspørgsmål, som er besvaret blandt andet med bidrag fra Udlændingestyrelsen.

Som sagt anerkender jeg, at forløbet kan kritiseres. Og jeg står ved, at den samlede kommunikation fra departementet til Udlændingestyrelsen om ordningens indhold har været mangelfuld.

Og derfor har jeg også taget ombudsmandens alvorlige kritik til efterretning. Det gælder for det første kritikken af selve indholdet af instruksen. Og det gælder også ombudsmandens kritik om, at pressemeddelelsen med det kategoriske og undtagelsesfri indhold og kommunikationen i øvrigt til Udlændingestyrelsen medførte en betydelig risiko for forkerte afgørelser

* * *

II. Samrådsspørgsmål AX

Vil ministeren redegøre for, om det var i overensstemmelse med ministerens sandhedspligt at fjerne formuleringen om at foretage en individuel vurdering i pressemeddelelsen af 10. februar 2016?

* * *

Så spørges der i samrådsspørgsmål AX, om det var i overensstemmelse med min sandhedspligt som minister at fjerne formuleringen om at foretage en individuel vurdering i pressemeddelelsen af 10. februar 2016.

Det er klart, at en ministers sandhedspligt også omfatter udsendelsen af en pressemeddelelse.

Samtidig tror jeg, at alle er enige om, at ministres pressemeddelelser også er et politisk redskab, og at der derfor ikke gælder de samme krav til en udtømmende retlig gennemgang af et givent anliggende, som tilfældet er for eksempel for svar på spørgsmål fra et af udvalgene i Folketinget.

Men naturligvis skal pressemeddelelsens indhold ligge inden for rammerne af sandhedspligten. Det vil være en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde, hvilke krav der stilles til en pressemeddelelse for at sandhedspligten kan siges at være opfyldt. Heri indgår bl.a. hensynet til at kommunikere et klart og tydeligt signal. Det er den afvejning, der bliver foretaget.

Og som jeg også tidligere har oplyst, var det mig selv, som tog forbeholdet ud af pressemeddelelsen.

Ingen betvivler vel min eller andre ministres ret til at anvende pressemeddelelser med det sigte, uanset om man deler min politiske holdning i denne sag.

Men uanset mit politiske sigte med pressemeddelelsen, så skulle vi, som jeg også har tilkendegivet tidligere, under alle omstændigheder umiddelbart i forlængelse af udsendelsen af pressemeddelelsen have fulgt op med en egentlig skriftlig instruks med de nødvendige forbehold. Det sagde jeg også allerede på samrådet den 1. juni.

* * *

III. Samrådsspørgsmål AZ

Vil ministeren i samtlige de tilfælde, hvor hun siden 10. februar 2016 har besvaret spørgsmål fra Folketinget om adskilt indkvartering af mindreårige gifte eller samlevende asylansøgere, redegøre for, hvordan hvert enkelt svar harmonerer med ministerens forklaring under samrådet 1. juni 2017 om, at det gennem hele forløbet har

været en forudsætning og en del af ministerens instruks, at alle par skulle vurderes konkret og individuelt, og at praksis skulle stemme overens med dansk ret og Danmarks internationale forpligtelser?

* * *

Endelig beder udvalget mig redegøre for, om mine svar siden instruksen af 10. februar 2016 på Folketingets spørgsmål om adskilt indkvartering af mindreårige gifte eller samlevende asylansøgere i alle tilfælde harmonerer med forudsætningen om en individuel vurdering i hvert enkelt tilfælde, og at praksis skulle stemme overens med dansk ret og Danmarks internationale forpligtelser.

Til brug for svaret er der foretaget en gennemgang af de spørgsmål, der er stillet om denne sag siden den 10. februar 2016, og mine svar. Efter ministeriets opgørelse er der stillet godt 40 spørgsmål forud for samrådet den 1. juni med et sådant indhold.

Jeg vil ikke redegøre i detaljer for hvert enkelt svar til Folketinget. Det er rammerne for et samråd simpelthen

ikke til. Men jeg vil naturligvis svare på skriftlige spørgsmål om dette.

Generelt vil jeg sige, at der i alle svar givet efter samråd Z den 15. marts 2016 udtrykkeligt henvises til, at instruksen om adskilt indkvartering er et *udgangspunkt*, og at det således kan komme på tale at gøre undtagelse i særlige tilfælde.

Forud for samråd Z svarer jeg på to spørgsmål fra Folketinget om dette emne.

Mit første svar af 24. februar 2016 er et svar på et § 20-spørgsmål. Spørgsmålet lyder, om jeg er tilfreds med hjælpen til de såkaldte barnebrude, og om man gør nok for at opsøge og hjælpe dem.

Som enhver vil være klar over, så synes jeg ikke, at man havde gjort nok.

I svaret redegør jeg derfor blandt andet for det, jeg har sat i værk, og for min politiske holdning. Det betyder også, at jeg gentager ordlyden af min pressemeddelelse af 10. februar 2016.

I lyset af ombudsmandens redegørelse vil jeg medgive, at svaret på dette punkt kunne have været mere præcist, da svaret ikke er juridisk udtømmende.

Mit andet svar forud for samråd Z er et svar af 9. marts 2016 på et udvalgsspørgsmål. Spørgsmålet er bl.a., om jeg vil udarbejde nye retningslinjer på området, der respekterer dansk kultur og dansk lovgivning.

I mit svar redegør jeg først for min generelle indkvarteringsinstruks, hvorefter ingen mindreårige asylansøgere fremadrettet kan indkvarteres sammen med deres ægtefælle eller samlever.

Derefter fremgår det, og nu citerer jeg, at ”jeg har forstået, at Udlændingestyrelsen er i færd med at omsætte min generelle instruks i retningslinjer, der skal anvendes i de konkrete sager”. Citat slut.

At styrelsen skulle omsætte den *generelle* instruks i retningslinjer til anvendelse i konkrete sager afspejler, at den generelle instruks ikke var udtømmende.

Som tidligere nævnt skal jeg være den første til at sige, at det kunne have været formuleret klarere.

Men det er også vigtigt at understrege (som jeg også gjorde på sidste samråd), at ingen af disse to spørgsmål står alene, men bliver fulgt op af mit svar til Folketinget få dage senere under samråd Z.

* * *

Til sidst – og lad det så være mine afsluttende bemærkninger – så er det vigtigt for mig, at vi ikke glemmer, hvad det her først og fremmest handler om ude i virkeligheden. Som jeg ser det, er det fremmed i Danmark, at piger skal giftes og får børn i en meget ung alder. Mit klare politiske mål med adskillelse var at give de unge piger en form for pusterum, når de kom til Danmark. Så de kunne få lejlighed til at overveje deres situation og tage stilling til, om de fortsat ønskede at bo sammen med deres ægtefæller eller samlever.

Det var fra starten mit klare politiske mål. Det har jeg ikke lagt skjul på og også nøje fulgt op på, for det er altså et spørgsmål, der ligger mig meget på sinde. Hvad oppo-

sitionen i virkeligheden vil, er derimod for mig aldeles uklart.

Jeg har sagt klart, at der var ting i dette forløb, som kunne være håndteret bedre. Pressemeddelelsen skulle have været fulgt op af en egentlig skriftlig instruks.

Det kunne have været gjort bedre, og det er også det Ombudsmanden kritiserer. Den kritik har jeg taget til mig, ligesom jeg erkender, at jeg har haft det politiske ansvar for forløbet. Det skal der ikke være tvivl om.

Men vi skal heller ikke glemme,

- at Udlændingestyrelsen ikke skilte nogen dagen efter pressemeddelelsen,
- der blev foretaget en individuel sagsbehandling og
- at der var tilfælde, hvor styrelsen ikke skilte parrene ad

Og derfor ser jeg – efter mere end 5 timers samråd den 1. juni og 73 spørgsmål til mig – denne sag, som en sag, der selvfølgelig handler om min embedsførelse. Ingen tvivl om det. Og det svarer jeg på og har svaret på.

Men jeg oplever også, selvom oppositionen sikkert siger det modsatte, at sagen i stigende grad bruges til at skabe tvivl om den udlændingepolitik, som bliver ført.

Og der vil jeg altså bare sige, at det lykkes I altså ikke med. Vi fører og vil fortsat føre en stram politik.

I denne sag, har jeg ønsket at give pigerne et pusterum, så de får mulighed for selv at tage stilling til, om de vil fortsætte deres ægteskab her i landet. Nogle gange kræver det et pusterum at se, at der er andre måder at leve på end i det land, de kommer fra. Og det pusterum vil jeg gøre alt hvad jeg kan for at give dem, inden for de rammer, lovgivningen giver mulighed for.

Tak for ordet.



JUSTITS MINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 5. juli 2017
Kontor: Stats- og Menneskerets-
kontoret
Sagsbeh: Rasmus Krogh Pedersen
Sagsnr.: 2017-0032/40-0105
Dok.: 2356509

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 940 (Alm. del), som Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg har stillet til justitsministeren den 28. juni 2017. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Holger K. Nielsen (SF), Johanne Schmidt-Nielsen (EL), Sofie Carsten Nielsen (RV), Mattias Tesfaye (S), Josephine Fock (ALT).

Søren Pape Poulsen

/

Caroline Østergaard Nielsen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 3392 3340
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 940 (Alm. del) fra Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg:

”Hvornår blev Justitsministeriet bekendt med, at udlændingeministerens instruks af 10. februar 2016 var ulovlig, og hvordan samt hvornår reagerede Justitsministeriet på dette?”

Svar:

Den nuværende regering er – ligesom tidligere regeringer – ud fra et hensyn til regeringens interne beslutningsproces meget tilbageholdende med at redegøre for regeringsinterne overvejelser og drøftelser.

Justitsministeriet finder på den baggrund ikke at burde redegøre for de forhold, der spørges til, ligesom ministeriet ikke finder at burde oplyse om Justitsministeriets interne overvejelser om sagen.

Udlændinge- og Integrationsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K



Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 28. juni 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 950 (alm. del) efter ønske fra Holger K. Nielsen (SF), Johanne Schmidt-Nielsen (EL), Sofie Carsten Nielsen (RV), Mattias Tesfaye (S) og Josephine Fock (ALT) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares endeligt.

Spørgsmål nr. 950:

Vil ministeren redegøre for, hvad der menes med formuleringen "under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser" samt redegøre for, hvorledes den formulering adskiller sig fra en formulering om at være "i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser"?

Svar:

Udlændinge- og Integrationsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet bidrag fra Udlændingestyrelsen, hvortil der henvises:

"1. Som det fremgår af besvarelsen af 21. juni 2017 af spørgsmål nr. 845 fra Udlændinge- og Integrationsudvalget, er det Udlændingestyrelsen, der efter udlændingeloven træffer bestemmelse om indkvarteringen af bl.a. asylansøgere. Efterkommer en udlænding ikke Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan styrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på et indkvarteringssted efter styrelsens nærmere bestemmelse (flyttepåbud). Der henvises til udlændingelovens § 42 a, stk. 7.

Udlændingestyrelsens afgørelser om flyttepåbud kan ikke påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1.

2. Som det fremgår af besvarelsen af 21. juni 2017 af spørgsmål nr. 806, 813, 817 og 844 fra Udlændinge- og Integrationsudvalget, har Udlændingestyrelsen under hele forløbet administreret indkvarteringsordningen under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser.

Med andre ord har Udlændingestyrelsen foretaget en vurdering af den enkelte sags omstændigheder. Sagsbehandlingen og vurderingerne har løbende

9. oktober 2017

Familiesammenføring
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 10323
Akt-id 258771

afspejlet Udlændingestyrelsens retsopfattelse, herunder Udlændingestyrelsens retsopfattelse med hensyn til Danmarks internationale forpligtelser.

3. Udlændingestyrelsen har fundet, at det er mest retvisende at oplyse, at styrelsen har administreret indkvarteringsordningen under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser, fordi der ikke foreligger relevante fortolkningsbidrag, f.eks. i form af retspraksis, praksis i administrative klagesager mv. vedrørende konkrete sager om indkvartering af mindreårige med ægtefælle eller samlever.”

Inger Støjberg

/

Jesper Gori